

Historien om Lillepigen/Pasmina/Molly

Vi har tidligere – i Borderposten nr. 33 – skrevet om det hvalpekuld, som Nuggi og Otto, alias Tusnelda's Honey og Borderhouse Knight Rider, blev forældre til i oktober 2004. Imidlertid synes vi, at specielt én af hvalpenes historie er så usædvanlig, at den fortjener at blive fortalt separat. Den kommer her:

Fra fødslen var Lillepigen den mindste i kullet, 125 gram vejede hun da hun blev født. I sig selv var det ikke noget problem, én skal jo være den mindste, men det viste sig snart, at hun havde det meget svært i konkurrencen med de større og stærkere søskende. Ikke blot havde hun svært ved rent fysisk at kæmpe sig frem til madtruget, når Nuggi kaldte til spisning, meget ofte det hændte det også, at Lillepigen efter endt spisning blev ramt af nogle undertiden ganske voldsomme hoste-/nyseanfald, der bevirkede at der stod mælk ud af både mund og næse på hende.

Det var meget ubehageligt at se på, og vi var selvfølgelig nervøse for, om hun mon havde ganespalte; symptomerne passede meget godt med hvad vi havde læst os frem til, bortset fra at vi ikke kunne se noget unormalt i hendes mund, men da det var første gang vi havde hvalpe havde vi jo heller ingen erfaring med de ting. Så vi måtte en tur til dyrlægen, der heldigvis kunne berolige os med, at der ikke var nogen ganespalte, og at problemet nok snarere skyldtes, at de voldsomme boksekampe i forbindelse med spisningen fik bragt maden i hendes mave i oprør, så en del af den ville op igen.

Så løsningen var at give Lillepigen særforplejning. De 4 søskende fik lov at slås om maden som de plejede, mens Lillepigen derefter spiste for sig selv i ro og mag, ofte inde i vores seng. Det var selvfølgelig temmelig anstrengende i den periode, hvor hvalpene

skulle have mad hver 3. til 4. time døgnet rundt, men det var det værd, for hoste-/nyseanfaldene hørte op som ved et trylleslag. Til gengæld måtte vi på skift give afkald på store dele af vores nattesøvn.

LILLEPIGEN FÅR SÆRFORPLEJNING

Belønningen var, at Lillepigen voksede op og blev flokkens kækkeste og frækkeste hvalp, selvom hun fysisk vedblev at være den mindste. Når der skulle leges vildt og voldsomt var hun altid med på den værste, og senere, da hvalpene blev så store, at de skulle i gang med at opdage verden udenfor, gik Lillepigen også i spidsen. Ganske frygtløst spadserede hun med ind i foldene til vores får og geder, hvor hendes søskende holdt sig beskedent i baggrunden, og da de blev endnu lidt ældre var hun også den, der udviste størst iver og lærevillighed på den mini-agilitybane, vi har sat op i baghaven.

PASMINA PÅ AGILITYBANEN

På samme måde var det selvfølgelig også Lillepigen, der førte an, da hvalpene skulle til at flytte hjemmefra. Den allerførste familie, der var på besøg for at se hvalpene, faldt omgående for hendes kækhed og uimodståelige charme, og hende MÅTTE de bare have...

Så et par dage efter hendes 8 ugers fødselsdag tog hun navneforandring til Pasma og flyttede ind hos en ung familie med 2 små børn i Valby. Desværre viste det sig snart, at det var en udpræget misforståelse, for der gik ikke lang tid, inden de ringede til os og fortalte, at de simpelthen ikke kunne overskue at have hende længere, og om vi ikke godt kunne tage hende tilbage. Som grund kom de med nogle ret tågede forklaringer, som vi her i bagklogskabens klare lys godt kan se lød noget mærkværdige, men som ikke skal uddybes her. I første omgang endte det dog med, at familien efter moden overvejelse besluttede at give det en chance til. Vi var også på besøg i Valby, og da alt egentlig så tilforladeligt ud og Pasma virkede veltilpas, regnede vi med, at alt alligevel var i orden.

Men det var det ikke. Et par uger senere ringede de igen, og nu kom den rigtige grund frem: De havde åbenbart købt Pasma i et forsøg på at redde et skrantende samliv, men nu gik det ikke længere, de skulle skilles, og ingen af dem ville fremover have mulighed for at tage sig af Pasma. Så hvis vi ikke

kunne tage hende tilbage, ville de være nødt til at afhænde hende til et internat eller måske via Den Blå Avis. Det ville vi ikke udsætte hende for, så det var ikke svært at beslutte at tage hende hjem igen.

PASMINA HJEMME HOS MOR IGEN

De første dage efter "hjemkomsten" var Pasma helt overgearet, hyperaktiv og helt ude af stand til at slappe af; vi gætter på, at stemningen i Valby nok har været noget opisket, og det havde smittet af. Men nu kom hun hjem til roligere omgivelser, og det daglige samvær med Nuggi og brormand Gandalf, og måske i al beskedenhed os selv, fik hende snart ned på jorden igen. Især udviklede hun et meget tæt forhold til Gandalf. Gandalf var i øvrigt netop begyndt i hvalpeskolen sammen med sine brødre Saxo og Pelle; Pasma fik lov at deltage på enkelttimebasis ført af naboens datter Maja, så med hele 4 borderhvalpe på holdet, undertiden under Nuggi's strenge opsyn, var det så absolut dem der satte dagsordenen i klassen.

Pasma var/er en dejlig hund, og vi nød at have hende hjemme igen, men i længden kunne vi selvfølgelig ikke beholde hende. Vi havde tidligere korresponderet med en islænding, der var meget interesseret i en borderhvalp; han ville have en tæve, men da der på det tidspunkt var "udsolgt" af tæver, havde vi måttet afvise ham. Men nu kontaktede

vi ham igen, og han var minsandten stadig interesseret.

PASMINA OG GANDALF

Gennem den islandske ambassade fik vi oplysninger om formaliteterne ved en sådan handel, og det var, set fra Pasma's synsvinkel – og vores – ikke specielt behagelig læsning. Foruden en masse vaccinationer indbar det nemlig 4 måneders karantæne på en lille ø ud for Reykjavik. Vaccinationerne kunne vi leve med, men karantænen...den lød ikke rar!

Så stod vi dér. Gode råd var dyre. På den ene side havde vi jo (næsten) lovet Ingi, som han hed, at han måtte købe Pasma, og vi skulle jo også af med hende, men på den anden side... så aftalen med Ingi blev, at vi ville forsøge i 3 uger at få hende afsat herhjemme; lykkedes det ikke, ville vi bide i det for os så sure æble og sende hende til Island.

Nu begyndte 3 nervesitrende uger. Vi havde annoncer oppe alle vegne, på forskellige hjemmesider på Nettet, i den lokale brugs, på vores jobs osv., men der skete ikke rigtigt noget. Der var talrige løse henvendelser, men så ville man hellere have en han, så var det den forkerte årstid, så satte ægtefællen sig imod, så var Pasma lidt for gammel...der var kort sagt meget i vejen.

Men så, om aftenen på den 19. dag! Vi var ved så småt at belave os på, at Pasma nok

skulle til Island, men så ringede Dirck og Jette fra Ålsgårde. De præsenterede sig som et ægtepar i deres bedste alder, som netop et par dage forinden havde mistet deres borderterrier, Molly, efter et trafikuheld, og de ville have en ny med det samme. Om de måtte komme og se Pasma næste formiddag?

Jo, det måtte de hellere end gerne. Straks de kørte ind på gårdspladsen erklærede de, at de skam sandelig kun ville kikke, men det gik jo selvfølgelig helt anderledes. Pasma modtog dem med stormende jubel og gav utvetydigt udtryk for, at hun havde savnet dem hele sit liv, så efter ganske få minutter var handlen afsluttet, papirerne underskrevet og Pasma's fremtid besejlet. Den ligger i Ålsgårde.

Pasma tog med dem hjem med det samme, og i de følgende uger fik vi jævnlige opringer, hvor de fortalte, hvor dejlig hun var og hvor glade de var for hende. Dirck er gået på efterløn og har masser af tid til at være sammen med Molly, som hun nu hedder, og de går dagligt lange ture i skoven eller på stranden. Hun er også begyndt i hvalpeskole, hvor hun udmærker sig ved at være så ualmindeligt kvik og lærenem, at læreren har sagt, at hun med den rette træning vil kunne blive en rigtig elitehund.

Kr. Himmelfartsdag inviterede Dirck og Jette os på besøg, så vi ved selvsyn kunne se, hvor gode forhold hun har. Og de er i sandhed luksuriøse. Udover, og det er selvfølgelig det vigtigste, at Dirck og Jette som sagt er glade for hende og bruger meget tid sammen med hende, så er der ikke mindre end 2500 m² indhegnet grund, som står til Mollys disposition. Desuden har husets datter en hund, Basse, som jævnligt bor hos "bedsteforældrene", og som Molly er rigtigt gode venner med.

GANDALF OG MOLLY

Men Molly har også let ved at få venner; hendes ukuelige gå-på-mod og charme er helt uimodståelig, og selvom det var længe siden, vi havde set hende, så havde hun tydeligvis IKKE glemt hverken os, Nuggi eller Gandalf. Vi fik hver især en stormende modtagelse og havde en rigtig dejlig eftermiddag i det nordsjællandske.

GANDALF BESØGER MOLLY & FAMILIE

Lillepigen/Pasmina/Molly's historie er, synes vi, historien om en kvik og glad hvalp, der ikke lod sig slå på trods af at hendes start på livet ikke var den nemmeste. Ad omveje, og med hjælp af såvel held som tilfældigheder, endte hun på den helt rigtige hylde, så alt i alt er det en historie, man bliver i godt humør af.

Lige inden denne artikel gik i trykken fik vi brev fra Dirck og Jette. De seneste nyheder var, at Molly havde bestået "prøverne" i hvalpeskolen med karakteren "flot" i 5 ud af 6 discipliner, og så – der skal jo være noget

at arbejde videre med – "under middel" i disciplinen "Stå". For ganske nylig er hun begyndt i næste klasse.

Desuden var der sket det, at Molly under sin første løbetid havde udviklet en lidt uheldig (aggressiv) adfærd overfor andre hunde; dyrlægen havde ment, at det skyldtes en for stor hormonproduktion. Dirck og Jette havde derfor overvejet for og imod, og da de ingen planer havde om at Molly skulle have hvalpe, havde de besluttet at lade hende sterilisere for på den måde at nedsætte hormonproduktionen. Under indgrebet viste det sig, at Molly's æggestokke og livmoder var på størrelse med en schäfers, hvilket sikkert har været årsagen til, at hendes hormonbalance ikke var helt i orden.

Så udover stadig at være glad og omgængelig er Molly nu blevet en roligere hund end sidst vi så hende. I bakspejlet har det yderligere understreget, hvor heldigt det var, at hun ikke kom til Island, eftersom Ingi bl.a. havde haft til hensigt at bruge hende til avl; for hvem ved, hvordan han ville have tacklet den sag?

Vi glæder os til løbende at høre gode nyheder om hendes videre færd gennem et forhåbentlig langt og godt (hunde)liv.

Mange hilsner Susanna & Klaus, Viby Sj.